

Szicíliai védelem

Most földrészeket rajzol a parti homokba. Városokat és fákat és városok kincseit. Királyt és gyermeket, az utolsó patkányt is. Sivatagot vés a sebesült anyagba mikor a tajték hátrahord minden kihagyott szívdobbanást. Sivatagot, hogy a közepén felsorakozzanak az angyalok, a bukottak, a jók és azok is, akik szétszerelik a világ másodperceit. Vád alá helyezi magát, itt és most és akkor, amikor beporzatlanul maradnak a virágok és a nők haja Meduszát dicséri. Levon minden következtetést, azokat is, melyekben nincsen dolga senkinek és semminek.

Létezik, látja, az egész világ, minden, amit az ostromolt emlékezetbe még belekapart. Az angyalok a vizek széléig merészkednek, a tenger már nem birodalma a mélységeknek és elkezdődik az első kihallgatás. Felveszik az írásba adható legrövidebb vallomást, ami vagy vers vagy az igazság maga. Öt perc vagy annyi sem, kiterjed a dagály, a város falai állnak és áznak, bennük a dolgok rétegeivel és egy toronnyal, melynek tetején egy óra képtelen számol pálmafát, sós habokat, a magány erődítményeinek minden homokszemét.

Kommentár a szavakhoz

Ay, mondja, és álmodik. Ha majd felébred, észreveszi a legelső cápát és tudja, mit miképpen rendezzen el. Oroszlánok ugyan nincsenek (senki nem bír tudomással efféle lényekről, tehát nem álmodhat velük), de aki e hiányt megméri, az összevérzi a szavak fehér lepedőjét és senki nem marad ártatlanul. A fölforgatott világ entrópiája, semmi más. A vakok ujaiban ott a körültagogatott fény mindahány megnevezése, amit a nap vagy az éj megírt.

A halak szemét látja, a megmozdíthatatlan hiányt a kereksgben, a lámpások sorát a móló mellett. Senki nem vár vissza senkit. A parton még áll valaki, vagy valakinek a szelleme. Ha most nevet ad neki, diadalmasan tér vissza, mint tavasszal a száműzött uralkodók. A palánkra támaszkodik, megméri a távolságot, a háromszögek helyén mintha a saját arca volna, minden uszony csodaszép, ami közelít vagy elmarad. Tegnap már eloldozta a csontvázat, álmodik, a szellemnek arca sincs már, csak a hal szeme, ahogy az egekbe emelkedik. Rajzanak a cápák, körüláncolják a felhőket, a csónakban áll és nézi a Föld kezdőpontját, álma véget ér és minden temetetlen szó az eszébe jut. Mikor a hal eléri az óceán feneketlen fenekét, felébred. A csónak végében ott lapul az, ami nincs, sörényén délibáb, az álmok partvidéke, suttog valamit, feltápaszkodik és – mint a szellem – végiglépdél a móló halszagú kövei felett.